

РЕШЕНИЕ

№ 710

гр. София, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 13.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1887** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл.203 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от М. В. С., с която е поискано да бъде осъдена Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да му заплати обезщетение в размер на 1000 /хиляда/ лева, ведно със законната лихва от предявяването на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, за причинени му неимуществени вреди в периода 11.12.2020г.-20.12.2020г., изразяващи се в причинено унижение и оскърбление, като гражданин и професионалист, лишаване от вяра в правовата държава, причинени от незаконосъобразни действия от страна на служители на ответника недопускане на ищеца, в качеството му на адвокат на Г. Г., в сградата на 01 РУ на СДВР за предявяване на материали по ДП ЗМК №1399/2020 на 01 РПУ, като се легитимира с адвокатска карта, съгласно чл.29 от Закона за адвокатурата и чл.21 от Инструкция №8121з-1415/2015г. на МВР. Претендира се направените по делото разноски.

В съдебното заседание, ищецът М. В. С., лично и с адв.П., оспорва исковата молба. Ответникът СДВР, в писмен отговор на исковата молба и в съд.з. чрез юриск.Х., оспорва иска по основание и размер. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Твърди, че не са налице незаконосъобразни действия на полицейските служители. Моли съда да отхвърли изцяло предявения иск като

неоснователен и недоказан, алтернативно - да намали размера на обезщетението за причинени неимуществени вреди.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на претенцията.

Административен съд - София град, като обсъди събраните по делото писмени и гласни доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.12.2020г., в 13:00ч., ищецът М. В. С. и свидетелят адв.П. В., заедно с клиента си Г. Г., се явили в 01 РУ-СДВР по уговорка с разследващ полицаи А., заместваан към този момент от свидетелят разследващ полицаи Б., за предявяване на материалите по ДП ЗМК№1399/2020г. по описа на 01 РУ-СДВР, пр.пр.№31393/2020г. по описа на СРП. В 13:05 служителката на пропуската на 01 РУ отказала да допусне ищеца в сградата въз основа на легитимация с адвокатска карта, без да представи лична карта. Този отказ бил потвърден и от дежурния в 01 РУ-свидетеля Я., въпреки че ищецът се позовал изрично на чл.29 от Закона за адвокатурата и чл.21 от Инструкция №8121з-1415/2015г. на МВР. Възникналата разпрания, продължила около 40 минути, станала достояние на чакащите граждани в чакалнята на РУ, както и на клиента на ищеца. След като не били допуснати в сградата, предявяването на материалите по досъдебното производство не се състояло и било отсрочено за друга дата. Свидетелката В. сочи, че след инцидента, адв.С. бил притеснен от това, че пропускателния режим в сградата на РУ бил неясен – понякога се пропускало с адвокатска карта, друг път се изисквала лична такава; бил напрегнат, ядосан, огорчен, че служителите не спазват задълженията си, че като адвокат е унижен пред клиента си.

При така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът достигна до следните правни изводи:

Искът е с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. с чл. 203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от твърдени незаконосъобразни действия на служители на ответника – СДВР. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник - юридическото лице, представлявано от органа, от чиито действия са причинени вредите.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна и за уважаване на претенцията ищецът не следва да доказва наличие на вина за причинените вреди. Фактическият състав на същата включва три елемента – наличие на вреди, причинени на частноправен субект, незаконосъобразни действия, бездействия или административни актове на административни органи, и причинно-следствена връзка между първите два елемента. Същите следва да бъдат безспорно доказани от ищеца чрез главно и пълно доказване при условията на кумулативност. Съгласно чл.204, ал.4 АПК, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно, като липсата, на

която и да е от тях, е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Съобразно установената фактическа обстановка и събраните доказателствени материали по делото, настоящият състав приема, че са налице посочените кумулативно изискуеми предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, по следните съображения:

В настоящия случай се твърди, че вредите са причинени от неправомерните действия на служители на ответника, отговарящи за пропускателния режим в сградата на I РУ-СДВР, изразяващо се в недопускане на ищеца, в качеството му адвокат на Г. Г., за предявяване на материали от досъдебно производство, в сградата за РУ, въз основа на легитимация с адвокатска карта. Твърди се, че вредите са претърпени от ищеца в периода 11.12.2020г. – 20.12.2020г. и се изразяват в унижение, срам, обида от факта, че се потъпква достойнството му като човек и адвокат.

Въз основа на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено, че на 11.12.2020г. ищецът е поискал да бъде допуснат, като адвокат на призовано за предявяване на материали по досъдебно производство лице, в сградата на 01 РУ – СДВР, като се е легитимирал с адвокатската си карта, но не е бил допуснат.

За да прецени законосъобразността на действието на служителя на 01 РУ-СДВР, съдът намира следното:

Съгласно чл. 34, т. 1 и чл.35, т.1 от Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015г. на министъра на вътрешните работи, при въведен пропускателен режим в обекти на МВР посетителите представят на служителите на МВР документ за самоличност, а последните проверяват пропускателните документи при влизане и напускане на обекта и пропускат приносителите им, след като се уверят в редовността на предоставения документ. Относно адвокатите, разпоредбата на чл.21 от Инструкцията конкретно предвижда, че „Адвокатите се пропускат в обекти на МВР с еднократен пропуск, вписване в книга за пропускателния режим и с придружител. Качеството на адвокат се удостоверява чрез заверена за годината адвокатска карта по образец, утвърден от Висшия адвокатски съвет, а на временно упражняващ адвокатската професия адвокат от Европейския съюз - чрез удостоверение по чл. 19б, ал. 3 от Закона за адвокатурата.“. Тълкуването на тези разпоредби води до извод, че Инструкцията създава отделен режим за легитимация на адвокатите при влизане в обект на МВР, с въведен пропускателен режим – чрез адвокатска карта. Т.е. отказът на полицейския служител да допусне ищецът, в качеството му адвокат, легитимирал се с адвокатска карта, в сградата на 01 РУ е незаконосъобразен.

С оглед на това съдът намира, че в случая действията на полицейския служител не се основават на закона или административен акт, нарушен е законът, и в частност Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015г. на министъра на вътрешните работи, като в пряка причинна връзка с това са възникнали сочените от ищеца неимуществени вреди.

В тази връзка по делото е разпитана свидетелката В., която заявява, че в периода след отказа да бъде допуснат в сградата на 01 РУ, ищецът бил притеснен, напрегнат, ядосан, огорчен, че служителите не спазват задълженията си, че като адвокат е унижен пред клиента си.

Относно размера на обезщетението за установените неимуществени вреди, търпени от ищеца, съдът намира, че същият следва да бъде определен в съответствие с чл. 52 ЗЗД. Спазването на принципа на справедливостта като критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди изисква размерът на обезщетението да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и

обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице, продължителността на въздействието и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, без да води до неоснователно обогатяване на ищеца.

С оглед на това и като се отчетат обстоятелствата и начина по който е осъществено незаконосъобразното действие и вида и интензитета на причинените от него неимуществени вреди – действието е станало достояние на клиента на ищеца, което му е създадо чувството, че го дискредитира като адвокат и професионалист, който не може да защити и собствените си права; създаденото чувство на безсилие да стори това; породеното съмнение, че може да се разчита на полицейските служители, които не познават и спазват нормативната уредба, уреждаща дейността им; а от друга страна, че действие е еднократно, извършено е с един акт на 11.12.2020г. и продължителността на възникналите в резултат от него вреди – 10 дни, според исковата молба, съдът намира за справедлив размер на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди сумата от 300 лв., ведно със законна лихва от датата на подаване на исковата молба – 23.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението. Над този размер до претендирания от 1000лв. искът, като неоснователен и недоказан, следва да се отхвърли.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, на ищеца ще следва да се присъдят, направените от него по делото разноски за държавна такса -10лв., адвокатско възнаграждение, платено в минималния размер по чл.7, ал.2, т.1 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 300лв., и за един свидетел – 50лв. /внесените 50лв. за другия свидетел, който е заявил, че няма претенции за тях, ищецът може да поиска да му бъдат възстановени/, съответно на уважената част от иска, в размер на 110лв. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника ще следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, пропорционално на отхвърлената част от иска, в размер на 80лв.

По изложените съображения Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], обезщетение за причинени му неимуществени вреди в периода 11.12.2020г.-20.12.2020г. от незаконосъобразно действие на служител на ответника – недопускане на ищеца, в качеството му на адвокат, в сградата на 01 РУ на СДВР, като се легитимира с адвокатска карта съгласно чл.21 от Инструкция №8121з-1415/2015г. на МВР, в размер на 300лв., ведно със законната лихва, считано от 23.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], да бъде осъдена Столична дирекция на вътрешните работи да му заплати обезщетение за причинени му неимуществени вреди в периода 11.12.2020г.-20.12.2020г. от незаконосъобразно действие на служител на ответника – недопускане на ищеца, в качеството му на адвокат, в сградата на 01 РУ на СДВР, като се легитимира с адвокатска карта съгласно чл.21 от Инструкция №8121з-1415/2015г. на МВР, за размера над размер над 300лв. до 1000лв.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. С., с ЕГН [ЕГН], съдебни разноси в размер на 110 /сто и десет/ лева.

ОСЪЖДА М. В. С., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноси в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: